

[Lilli Gyldenkilde]

færdige med det andet lovforslag, som ligger i Socialudvalget.

Jeg vil gerne allerede nu sige, at vi har forslag til nogle ændringer i den aftale, der er lavet. Det er helt i orden, at man laver aftaler med kommuner og amtskommuner, men det må til syvende og sidst være sådan, at Folketinget ikke bare figurerer som gummistempel på alle aftaler, der bliver lavet. Derfor vil vi selvfølgelig drøfte, om denne aftale er god nok på alle områder. Det synes vi ikke den er. Hvad angår førtidspensionisterne, som jo allerede er blevet omtalt af den socialdemokratiske ordfører, vil vi prøve at se, om vi ikke kan finde en bedre ordning for dem.

Hvis vi kommer igennem med ændringer på de nævnte områder, kan vi kigge på, om dette lovforslag kan få en let gang igennem Tinget. Jeg siger ikke hermed, at det er betinget af det, men jeg siger, at vores holdning er stærkt afhængig af, at vi finder en ordning.

Nu er jeg ganske ny i Kommunaludvalget, jeg har ikke siddet der så mange år. Jeg har siddet der tidligere, men der er sket meget siden. Jeg vil gerne spørge ministeren – det tror jeg godt jeg må ifølge forretningsordenen: Lovforslaget her omtaler DUT-princippet. Hvor ofte diskuterer man egentlig dette princip? Jeg kan af dette lovforslag forstå, at man kan diskutere det, men hvor ofte får vi egentlig en drøftelse af det? Er det sådan, at der er lagt nogle faste rammer for dette princip, totalrammeprincippet? Og er det sådan, at så skal Folketinget egentlig ikke blande sig i det? Jeg kan da ikke se andet, end at hver gang kommuner og amter forsøger at foretage en omlægning inden for områderne og kan spare nogle penge det ene sted med henblik på gerne at ville bruge dem det andet sted, er der faktisk lagt ganske gode hindringer i vejen for det, når man skal holde sig så nagelfast til disse principper, som jeg har fået opfattelsen af at man skal.

Det kan være en forkert opfattelse, det vil jeg meget gerne belæres om at det muligvis er, men hvis det er sådan, som jeg her siger – og det har jeg nu en begrundet formodning om – så synes jeg altså, at der her er tale om, at man centraliserer ud over nogle grænser, som jeg i hvert fald aldrig havde troet at partiet Venstre ville være med til. Venstre har som bekendt indenrigsministerposten.

Poul Nødgaard (FP):

Det er tiltalende ved lovforslaget, at ordene refusionsomlægning og budgetgaranti er nøje knyttet til hinanden. Jeg har også noteret mig, at lovgivningen er en opfølgning af den mellem regeringen og Kommunernes Landsforening indgåede aftale af 27. september 1990, hvori også indgår den sociale lovgivning, som kommer til behandling i Folketinget i morgen – det burde måske rettere have været i dag.

Den omstændighed, at der nu indføres en ensartet refusionsats på 50 pct. for en række sociale overførselsindtægter, hilser Fremskridtspartiet med tilfredshed, da kommunerne nu ikke længere har mulighed for med økonomisk fordel at overføre personer til førtidspension, som før var 100 pct. statsbetalt, men som nu også overgår til 50 pct. refusion i lighed med f.eks. kontanthjælp. Jeg har bemærket, at indenrigsministeren grundet valget har ønsket, at de nye tilskudsregler først skal have virkning fra 1992, men at udgangspunktet for en beregning af tilskud til kommunerne fortsat er 1990. Det er også en udmærket ting, at budgetgaranti kan komme til at gå begge veje, og man må så oprigtigt håbe, at mange kommer i aktiv beskæftigelse, så det offentliges udgifter kan blive mindsket.

Skulle jeg endelig knytte nogle kritiske bemærkninger til lovforslaget, skal det være, at produktionsskoler og daghøjskoler også indgår i loven. I Fremskridtspartiet er vi af den overbevisning, at det offentlige ikke skal blande sig i produktion, da dette ødelægger det private erhvervslivs engagement og konkurrenceevne.

Må jeg afslutningsvis komme med et par hjertesuk til indenrigsministeren. For det første er den budgetgarantiordning, der nu lægges op til, en udbygning af reglerne om generelle tilskud til kommunerne. Jeg må i den forbindelse konstatere, at jeg finder hele bloktilskudssystemet uigennemsigtigt, og der er vel næppe en eneste kommune i dette land, der er i stand til på kvalificeret vis at redegøre for, hvorledes det totale årlige bloktilskud er sammensat. I de 20 år, der er gået siden kommunalreformens indførelse, har bloktilskudssystemet været udsat for konstante knopskydninger i takt med de ting, der er lagt fra refusioner over på bloktilskud.

Må jeg også spørge indenrigsministeren, om de årlige sværdslag i fuld offentlighed mellem